

Alekszandr Szergejevics Puskin: Anyegin

Szerző dezs

Kötelező olvasmány, rövid összefoglaló elemzése

Alekszandr Szergejevics Puskin
Anyegin

A mű eredete:

Puskint Moszkvában írt szabadabb gondolkodású, politikai felhangoktól sem mentes verseiért a cári udvar előbb Besszarábiába (a mai Moldova területére), majd Odesszába száműzte három évre. Itt kezdte el írni az Anyegint, mely nyolc éven át készült. A művet Szentpétervárott nyomtatták ki 1826-ban. Emlékét szülővárosa, Carszkoje Szelo őrzi (Szentpétervártól kb. 10 km-re található), melynek új neve Puskin lett.

Szereplők:

Jevgenyij Anyegin, földbirtokos
Vlagyimir Lenszkij, költő
N. herceg, Tatjana férje
Larina asszony, egy földbirtokos özvegye
Tatjana Dmitrijovna Larina, Larina idősebbik lánya
Olga Dmitrijovna Larina, Larina fiatalabbik lánya
Filipjovna, öreg dajka
Zareckij, földbirtokos
vendégek: Pusztjakov úr, Pusztjakova asszony, Gvozgyin úr, Szkotyinyin úr, Szkotyinyina asszony, Petuskov úr, Bujanov úr, Fljanov úr, Panfil Harlikov, Harlikova asszony, monsieur Triquet stb.

Történet:

Ajánlás:
Az ajánlás Puskin barátjának, Pjotr Alekszandroviics Pletnyovnak szól, aki maga is író és kiadó volt.

Első fejezet (60 versszak, ebből 6 a

nyomtatásban törölve):

A mottó P. A. Vjazemskij
herceg Az első hó című
költeményéből való.

Anyegin

jómódú család sarja.

Gyermekkorában kitűnő nevelést

kap, így tizennyolc éves korára

megtanul táncolni, udvarolni, elegánsan

viselkedni társaságban. Mindössze a

verseléshez nem igazán konyít.

Szentpétervári élete

eléggyé egyhangúan telik. Minden nap

családi

összejövetelekre, bállokba,

balettelőadásokra hivatalos, s vígan pazarolja

vagyonát. Egyszer azonban nagybátyja

megbetegszik, s ő kénytelen vidéki

birtokára utazni, ahol elhatározza, hogy az

öröklött kastélyban új

életet kezd.

Második fejezet (40

versszak, ebből 1 a nyomtatásban

hiányos):

A mottó Quintus Horatius

Flaccus egyik szatírájából

való,

melyet Puskin szójátékká

alakít át.

Anyegin szép lassan

beilleszkedik a falusi életbe. Egy nap

azonban új földesúr érkezik a

vidékre, Lenszkij, a költő. Annak

ellenére, hogy

alapvetően ellentétes természetűek, az idő

jó barátokká kovácsolja

össze őket.

A helységben lakik még egy

özvegyasszony, Larina asszony és két

lánya: a szép

és mindig vidám Olga, aki gyerekkora

óta Lenszkij szerelme és nővére a

visszahúzódóbb, melankolikusabb

Tatjana.

Harmadik fejezet (41 versszak, ebből

1 a nyomtatásban

hiányos, benne Tatjana levele Anyeginhoz, valamint A

lányok éneke):

A mottó J. Ch. L.

Malfilâtre francia költő Narcisse című

költeményéből való.

Anyegin megkéri Lenszkijt,

hogy mutassa be Larinéknál, aki

ezt teljesíti is, de Anyeginban nem hagy mély

nyomot a találkozás. Közben nem

is sejti, Tatjana szerelemre gyúlt iránta. A

lány ezt azonban csak

"nyanyájának" (dajkájának)

árulja el. Titokban levelet ír Anyeginnek,

amit dajkájával küld el. Azt olvasva

Anyegin másnap este újból

meglátogatja

Larinékat...

Negyedik fejezet (51 versszak, ebből
8 a nyomtatásban
törölve):

A mottó Jacques Necker
francia államférfitől való.

Tatjana és Anyegin a
fasorban találkoznak. A férfit
megérintette Tatjana vallomása, s
ezért nyíltságára
nyíltsággal válaszol.

Véleménye szerint nem illenek
egymáshoz, nem érdemli meg a lányt,
így számukra
csak kín lenne a házaseset.

Tatjanát kimondhatatlanul elszomorítja ez a
vallomás. Eközben Olga és Lenszkij
szerelme egyre nő, sülve-főve együtt vannak.
Telik az idő, s egyszer Lenszkij meghívja
barátját egy Larinék által
rendezendő
szűk körű bálba, melyet Tatjana-nap
alkalmából tartanak.

Ötödik fejezet (45
versszak, ebből 3 a nyomtatásban
törölve):

A mottó V. A. Zsukovszkij
orosz írótól való.

Tatjana
baljóslatú álma, melyben Anyegin
megöli Lenszkijt,
előrevetíti a tragédiát. A
bálra már gyülekeznek a
vendégek: orosz földesurak
családjaikkal. Lenszkij is megérkezik Anyeginnel,
aki végül mégis elfogadta az
invitálást. Anyeginnek azonban nincs
ínyére a bál, s bosszantja Tatjana
búskomorsága is, így
elhatározza megleckézteti
barátját: a tánc során
Tatjana
után Olgát kéri fel, akivel
több menetet is szenvedélyesen
végigtáncol. Ezt
látva a féltékeny Lenszkij
dühödten viharzik el...

Hatodik fejezet (46 versszak, ebből 3
a nyomtatásban
törölve):

A mottó Petrarca olasz
költő Giacomo Colonnához írt
verséből
való.

Nem sokkal később Anyegin
is követi barátját. Másnap
Zareckij segítségével Lenszkij
levélben üzen Anyeginnek: párbajra
hívja.

Anyegin elfogadja a kihívást. A
végzetes találkozásra még
aznap sor kerül. A
párbajt Zareckij vezeti, melynek

eredményeképp Lenszkij, mellében
golyóval,
holtan bukik a hóra.

Hetedik fejezet (55 versszak, ebből 3
a nyomtatásban
törölve):

A mottó I. I. Dmitrijev,
E. A. Baratinszkij és A. S.
Gribojedov orosz íróktól
való.

Olga megsiratja ugyan
szerelmét, de viszonylag gyorsan
túlteszi magát a tragédián,
s kis idő elteltével férjhez is megy
ulánus
katonatiszthez. Mivel a férjet munkája
elszólítja, így az
újdonsült pár
nemsokára elhagyja a vidéket. Anyja
immár Tatjanát is szeretné
kiházasítani, de
ő a helybelieknek bánatában mind nemet mond.
Ezért a család elhatározza, hogy
ideiglenesen Moszkvába költöznek, ahol
majd találnak Tatjanának megfelelő
partnert. Érdekesség, hogy az utolsó
előtti fejezetet a "kissé megkéssett"
invokáció zárja...

Nyolcadik fejezet (51 versszak, ebből
2 a nyomtatásban
hiányos, benne Anyegin levele Tatjanához):
A mottó Byron angol
írótól való.

Nyolc év telt el, Anyegin
ismét visszatért a városba, s
azóta újból bállokba
jár. Az egyiken találkozik N. herceggel, aki
bemutatja
feleségének - Tatjanának.
Fölismerik egymást, de Tatjana erőt vesz
mágán, s nem
mutatja ki érzelmeit. Otthon Anyegin gyötrődik,
rájön, hogy szerelmes
Tatjanába, ezért levelet ír neki, de
nem kap választ. Végül
meglátogatja a
lányt, aki elmondja, hogy még mindig szereti, de
nem fog véteni az asszonyi
hűség ellen. Tatjana távozik, Anyegin pedig
megsemmisülten néz az elszalasztott
boldogság után.